

Вікторія Цибульська

СОРЕН

сучасний детектив у вінтажному стилі

1.

Сорен перебував у задушливому просторі, обмеженому порожньою іржавою коробкою, завбільшки з невелику кімнату. Як він туди потрапив і чому, він не знав, але наполегливо смикав старі важелі, які приводили у дію якийсь механізм, що брязкотів металевими нутрошам десь ззовні.

Раптом усе стихло і його накрило оглушливою тишею. Він озирнувся, прикидаючи, як буде звідси вибиратися, але підлога та стіни зрушили з місця, і він зрозумів, що падає...

Прокинувся, сів на ліжку. Очманіло подивився на годинник – було близько сьомої ранку. Задзвонив телефон, змусивши його здригнутися і нервово схопити слухавку старого апарата.

– Містер Дінг, – вимовив незнайомий голос, – через дві години ми хочемо бачити вас в нашому офісі.

Сорен слухав адресу і нудно прикидав, що чи відсилав він колись туди своє резюме. Здоровий глузд радив зголошуватися на пропозицію, бо за останній час він майже втратив надію знайти роботу, але впергість взяла гору.

– Якого біса! Хто ви такий, щоб дзвонити людині рано-вранці? – прогарчав він і вже був готовий дати відбій, коли до нього долинуло:

– Ваша кандидатура нас влаштовує.

Слухавка повернулася до вуха.

– Ви впевнені, що не помилилися номером? – промовив Сорен.

У відповідь почулося щось, віддалено схоже на сміх, а тоді співрозмовник запевнив, що помилки не його фак і назвав розмір зарплатні.

Нашвидку випивши каву і сяк-так привівши себе у порядок, Сорен за чверть години вже був на зупинці.

Перший весняний дощ щедро сипав за комір холоднучі краплини, змушуючи його шулитися разом з численними службовцями, що в цей час поспішали на роботу. Сорен приязно роздивлявся їхні носи, почервонілі від холоду і вперше за багато часу почував себе добре.

Підійшов автобус. Людським потоком Сорена внесло у салон та притиснуло до вікна. У бік встромилася чиясь парасолька, важкі брудні чоботи топталися по черевиках, але йому на те було байдуже. Навіть запах мокрих пальт, від якого у минулі часи він завжди затримував дихання, сьогодні не викликав огиди. Душу гріло відчуття, що його життя ось-ось зміниться на краще і він налаштувався нізащо в світі не згаяти цей шанс.

Автобус загальмував на перехресті.

Сорен провів рукою по заплаканому склу, прибираючи вологу, що осіла від дихання і мокрої одежі, та побачив серед брудної вулиці барвистий рекламний банер.

Симпатична дівчина і хлопець стояли на фоні густо-зелених лісових хащ, над ними ясніло сонячне небо, а над усім цим вилися слова: «Золото Амазонії». Назва Сорену ні про не говорила, а от зваблива засмага дівчини та рюкзак у хлопця на плечі, змушували думати про літо та відпустку. Сорен пригадав їхню з Лорою минулорічну подорож до моря і одразу зітхнув. Після того як його звільнили, вона попросила більше ніколи їй не дзвонити.

Він викинув колишню з голови і натомість уявив тепле море, пальми, вечірki, напівоголених струнких дівчат зі смаглявою шкірою, що пахне сонцем... Відтягайся і насолоджуйся життям. Ага, аякже, подумав він. А борги? А неоплачені рахунки?

Тим часом автобус неквапом підрулював до зупинки. Проклавши ліктями шлях до виходу, Сорен насилу вивільнився та попрямував до великої офісної будівлі, яка, наче фортеця, височила посеред ділового кварталу.

Знайти потрібний офіс виявилось справою нелегкою – численні коридори ледь не звели його з розуму, та коли, врешті-решт, він надібав потрібні за номером двері, був винагороджений посмішкою гарної білявки, що була на ресепшині.

Біла блузка без єдиної складочки обтягувала її груди і Сорен, поки називав своє ім'я та ціль візиту, увесь час на них дивився. Явно потішена його увагою, дівчина вийшла з-за стійки та, демонструючи ідеальні стегна у вузький спід-

ниці, провела його до кабінету начальника і веліла зачекати. Сорен роззирнувся. Шафи попід стіною, рядок стільців біля масивного столу, шкіряне крісло, яке зазвичай полюбують називати «директорським». Нічого цікавого. А от велика карта світу, усяна прапорцями і відмітками – то було щось новеньке. Сорен зауважив, що найбільше позначок було розташовано в екваторіальній частині Південної Америки і подумав, що в їх розстановці присутній певний зв'язок. Намагаючись його віднайти, він не одразу помітив, як до кабінету увійшов високий чоловік, що нагадував колишнього спортсмена, який все ще тримає форму.

– Радий бачити, – мовив той. – Мартін.

Сорен впізнав надтріснутий голос, який чув по телефону.

– Містер Мартін?.. – чемно уточнив він, потискаючи простягнуту руку.

– Так, але якщо ви приймете нашу пропозицію, ми можемо прибрати умовності. В нашій компанії ми усі, як одна родина, – запевнив Мартін.

Сорен зазначив, що рука в його співрозмовника досить міцна, як на його літа. Хоча йому самому було вже за тридцять, за дурнуватою звичкою дитинства, він і досі вважав старим усякого, хто був бодай на п'ять років старшим за нього. А Мартін таки значно перевищував цей термін.

Сорен сів на запропонований жорсткий стілець та налаштувався на розмову.

– Обов'язки будуть для вас звичними і не потребувати-
муть особливих зусиль, за винятком одного – їх доведеться
виконувати у Південній Америці, – сказав Мартін, умощу-
ючись у своє крісло.

В Сорен пригадав недавній банер – гаряче сонце, за зе-
леним розмаїттям шепоче океан – райський куточок, забу-
тий богом...

Він скривився, не до ладу пригадавши, як в останній
раз його відмовилися брати на роботу навіть прибираль-
ником.

Мартін уважно подивився на його перекошену мармизу
і зазначив:

– Не хвилюйтесь. Незручності будуть компенсовані роз-
міром зарплати.

Сорен нашорошив вуха.

– Ми зібрали про вас деяку інформацію... – вів далі
Мартін.

– А ви маєте на це право? – швидко спитав Сорен, відчу-
ваючи, що радіти грошам ще зарано.

– Повірте, тільки з відкритих джерел, – запевнив Мар-
тин. – Не варто засмучуватися, хто завгодно на вашому міс-
ці не витримав би, визнавши повним знуцанням безглузді
відмови роботодавців, але я сподіваюся, у нас ви знайдете
те, чого прагнете...

– Звідки вам відомо, чого я прагну? – урвав його Сорен,

не знаючи, що його бісить більше: зарозумілість Мартіна, чи його вигадлива манера висловлюватися.

– Будемо відверті, містер Дінг. З друзів у вас лишився тільки телевізор, дружини у вас немає, коханки – теж. Як, до речі, і грошей.

– Таке враження, що ви за мною стежили і усе за мене вирішили, – кинув Сорен.

У відповідь Мартін сухо проказав:

– Будьте люб'язні завтра прибути в аеропорт об одинадцятій годині дня. Всі документи ви отримаєте перед посадкою. І ще – не беріть багато речей, усе необхідне ви отримаєте на місці.

Він піднявся з місця, даючи зрозуміти, що розмову закінчено. Сорен розгубився. Не такою він уявляв вдалу співбесіду. Дурість якась, а не розмова. Він хотів покрутити пальцем біля скроні і вже скинув був руку, але глянувши у холодні очі співрозмовника, повільно її опустив та вийшов з кабінету.

Вдома на Сорена чекав звичний безлад. Він зайшов до запилюженої вітальні, плюхнувся на подерту канапу і став прокручувати у голові свій візит, намагаючись віднайти там бодай крихту здорового глузду.

Та нічого путнього на думку не спадало. До того ж, і це було з ним вперше, він й досі не знав, як називається дивна фірма, де він тільки-но побував. Сорен включив комп'ютер,

сподіваючись хоча б за адресою здобути у мережі хоч якісь відомості про неї, але браузер не відкрив жодного вікна – інтернет відключили за несплату.

Тихо лаючись, він пішов на кухню зробити бутерброди та каву. Міцна кава завжди допомагала ясно мислити, але схоже, зараз був не той випадок. У наступну чашку Сорен щедро хлюпнув останнє віскі, але і це не допомогло. Він вийшов на вулицю і до самого вечора проблукав по місту, а коли повернувся додому, твердо вирішив прямо від завтра з новими силами взятися за пошуки нормальної роботи.

Наступного ранку будильник задзвонив рівно о дев'ятій, але Сорен не спішив вилізати з-під ковдри, лежав та перебирав у голові фірми, які ще йому не встигли відмовити. Потім згадав кислі обличчя менеджерів, їхні вимучені посмішки, дурні відмовки і пусті обіцянки передзвонити... Зітхнувши встав, вибрав не дуже потріпані джинси з мотлоху, що залишився від кращих часів, взяв паспорт, заглянув в гаманець – грошей на таксі вистачало впритул, і рівно об одинадцятій годині був в аеропорту, все ще питаючи себе, чи правильно те, що він робить.

– Ви все зробили правильно, – пролунав голос в нього за спиною.

Сорен обернувся і побачив хлопця приблизно його віку, який виглядав, ніби його щойно зняли з полиці магазину – чистенький, охайний та бундючний. На його тлі він сам собі

здався нікчемним старим опудалом, хоч був і вищим за хлопця ростом, і ширшим у плечах.

– Та невже? Для мене самого загадка, чому я тут, а ти, виявляється, знаєш усе краще за мене.

– Як ви можете здогадатися, мене прислав містер Мартін, а він в людях не помиляється, – важно сказав хлопець. – Ось візи і квитки, – він акуратно видобув теку з портфеля. – По прибуттю на місце отримаєте подальші інструкції...

– Чорт забирай, суцільні таємниці, наче усі вирішили пограти зі мною у дурнувату гру в шпигунів! – розлютився Сорен.

– Ні про які правопорушення мови бути не може, якщо ви це маєте на увазі. Ви будете працювати у турфірмі. Вирніше, турбазі, куди приїжджають туристи, щоб...

– Я маю вважати це достатнім для того, щоб заспокоїтися і сприймати усе, як належить?

– Не бачу підстав для протилежного. На найближчий час ви забезпечені роботою, за яку платять непогані гроші. По прибуттю на місце підпишете контракт. Що вас бентежить? – посміхнувся хлопець.

У відповідь Сорену захотілося затопити у його самовдоволену мармизу, але натомість він взяв документи та попрямував реєструватися на літак.

2.

Десять години польоту пройшли цілком комфортно. Стюардеси були симпатичні, їжа і напої – стерпні. Після кількох порцій витриманого віскі Сорен зазначив, що його нові роботодавці не жмикрути, раз розщедрилися на квиток до бізнес-класу, і заснув. Розбудило його оголошення, що літак заходить на посадку. Сорен розплющив очі, вглянув в ілюмінатор. Через різницю у часі там й досі було світло. Він позіхнув, подумав, що сьогодні в нього видався до біса довгий день і став чекати, коли подадуть трап.

У квитку кінцевим пунктом призначення значилося місто Манаус*, мегаполіс у Бразилії, який розташувався посеред сельвасів** Амазонії але Сорену це мало про що говорило, бо географія ніколи не була його улюбленим предметом.

Нидіючи від жару, Сорен відбув обов'язкові формальності з документами, вийшов до аеровокзалу і серед натовпу помітив табличку, на якій красувалося його прізвище. О, навіть літери у правильному порядку написали, роздратовано зазначив він та підійшов до двох чоловіків, вдягнених в однаковий однострій піщаного кольору. Вони

* Манаус (португ. Manaus) – місто в Північному регіоні Бразилії і столиця штату Амазонас. Місто розташоване на річці Ріу-Негру біля її злиття з Амазонкою. Є туристичним центром для відвідувачів Амазонії.

** Сельва си (від ісп. selvas) – вічнозелені вологі екваторіальні ліси в Південній Америці, так звані дощові ліси, зокрема, джунглі Бразилії.

стримано привіталися і запросили його до джипу, що був припаркований неподалік.

Сорен сів на задне сидіння, його супутники стримано розмістилися поруч. Хлопець за кермом, на відміну від своїх товаришів, бадьоро перехилився через крісло та повідомив, що їхати їм недалеко, якихось пару-трійку сотень кілометрів і завів мотор.

Якийсь час вони просувалися по вельми пристойному шосе, але як тільки звернули з нього, одразу потрапили у справжні джунглі. Принаймні Сорену так здавалося, бо навіть їхньому потужному джипу іноді з трудом доводилося долати шлях. Машину кидало зі сторони у сторону і Сорен ледь тримався за сидіння, готовий вибухнути лайкою та обуренням. Він покосився на супутників, очікуючи від них того ж самого від них, але, схоже, їм було байдуже.

Наче воячки з коробки, подумав Сорен, споглядаючи їхні однострої, що ідеально пасували до широких плечей, чисто виголених щік та твердих підборідь, вкритих темним загаром.

Вже у сутінках вони вирвалися з хащ і потрапили у широку місцину, розчищену від лісу. На тлі вечірнього неба вималювалися дахи хатин, змайстрованих у індіанському стилі, припарковані поруч автомобілі та невеличке кафе біля дороги. На терасі сиділи люди, балакали, цмулили пиво, ніби десь у Європі звичайним літнім вечором.

Невдовзі попереду вигулькнув невеличкий будиночок, схожий на бунгало і джип зупинився прямо навпроти його широкої веранди. Ні про яку огорожу не було й мови – замість неї буяла зелень. «Воячки з коробки» дали Сорену ключі, повідомили, що тепер це його помешкання і у ньому є все необхідне для початку, включно із формою, а решту він потім зможе замовити на складі компанії. Попрощалися і відбули.

Сорен залишився сам. У прогалинах між деревами він помітив кілька таких самих невеликих бунгало, у яких горіло світло, а поза ними височила незграбна споруда, яка геть не вписувалася у місцевий ландшафт. На її верхівці електрикою сяяв напис: «Золото Амазонії».

Сорен посміхнувся та зайшов до свого будинку. Клацнув вимикачем. Невеличкий передпокій вів до вітальні, а може, й кухні, бо у кутку кімнати стояв холодильник, а навпроти канапи та телевізора був кухонний стіл з мийкою та шафкою для посуду. Ще одну стіну займали широкі двері до іншої кімнати, напевно, спальні, бо там виднілося ліжко і шафа.

Спертий запах чужого житла разом з німотною тишею, що давила на вуха, раптом змусили Сорена прикро пожалкувати, що взагалі зголосився сюди приїхати – він був один, далеко від дому, у чужому світі... Десь ззовні пролунав гортанний крик, а тоді щось зашурхотіло по стіні. Сорен

поспіхом зайшов до спальні, запалив світло, повернувся до вітальні, увімкнув ще й торшер біля канапи та лампу над мийкою. Клацнув кнопкою живлення телевізора, не сподіваючись, однак, що у цій глушині можна щось вловити.

Екран ожив, кімната наповнилася людськими головами, що сперечалися на якомусь галасливому ток-шоу. Сорен завжди вважав такі програми повним безглуздям і ніколи їх не дивився, але зараз, прихопивши з шафці їжу, що нагадувала сухий армійський пайок, вдячно вступився у екран, відчуваючи себе, ніби у безпечній бульбашці, наповненій присутністю його звичного світу.

Кінець ознайомчого уривка.

Отримати повний текст:

<https://tsybulska.com/product/e-book-soren/>